

Κυριακή της Ορθοδοξίας στη Νάουσα - Δοξολογία για την έναρξη της Επανάστασης του 1822

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

Την Κυριακή της Ορθοδοξίας το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου Ναούσης.

Στο τέλος τέλεσε την καθιερωμένη τελετή για την αναστήλωση των ιερών Εικόνων και αμέσως μετά Δοξολογία επί τη επετείω της ενάρξεως της Επανάστασης του 1822 στην πόλη της Νάουσας.

Ακολούθησε στο προαύλιο του Ναού το παραδοσιακό χορευτικό έθιμο.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου:

«Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς καί εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἶπόν σοι, εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; μείζω τούτων ὄψει».

Μία συνάντηση μᾶς περιέγραψε σήμερα ὁ ἱερός εὐαγγελιστής Ἰωάννης στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Τή συνάντηση τοῦ Ναθαναήλ μέ τόν Χριστό, ἀλλά καί τοῦ Ναθαναήλ μέ τήν πίστη.

Ὁ Χριστός εἶχε συναντήσει πρῖν ἀπό λίγο τόν Φίλιππο καί τόν εἶχε καλέσει νά τόν ἀκολουθήσει. Καί ἐκεῖνος ὄχι μόνο δέχθηκε ἀμέσως τή θεία πρόσκληση, ἀλλά ἔσπευσε καί στόν φίλο του Ναθαναήλ, προκειμένου νά ἔλθει καί ἐκεῖνος γιά νά γνωρίσει τόν Χριστό.

Παρότι ὅμως στήν ἀρχή ὁ Ναθαναήλ ἀμφιβάλλει κατά τό ἀνθρώπινο γιά τόν Χριστό, ὅταν τόν πλησιάζει καί ἀντιλαμβάνεται ὅτι τόν γνωρίζει καί τόν ἔχει δεῖ ἤδη, ἐνῶ βρισκόταν ἀκόμη κάτω ἀπό τή συκιά, τότε ἐκφράζει χωρίς δισταγμό τήν πίστη του ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, τόν ὁποῖον προανήγγειλαν οἱ προφῆτες.

Ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως τοῦ Ναθαναήλ εἶναι ἤδη ἀπόδειξη τῆς θείας δωρεᾶς πρός αὐτόν «τόν ἀγαθόν Ἰσραηλίτην, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι», σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ Κυρίου. Διότι κανείς δέν μπορεί νά ὁμολογήσει τόν Χριστό «εἰ μή ἐν Πνεύματι ἀγίῳ», ὅπως γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν ἐπιστολή του πρός τούς Κορινθίους.

Καί τήν πρώτη αὐτή δωρεά τήν συμπληρώνει ὁ Χριστός μέ μία δεύτερη. Ἄν πιστεύεις, λέει στόν Ναθαναήλ, μόνο ἐπειδή σοῦ εἶπα ὅτι σέ εἶδα, θά δεῖς ἀκόμη μεγαλύτερα θαύματα ἀπό αὐτό.

Αὐτή τή δύναμη τῆς πίστεως πού κάνει ὁρατά τά ἀόρατα καί δυνατά τά ἀδύνατα, πού κάνει δηλαδή τόν ἄνθρωπο πού πιστεύει στόν Θεό νά γίνεται θεατής τῶν μεγαλείων τῆς δυνάμεώς του καί ἀκόμη κοινωνός αὐτῆς τῆς δυνάμεώς του, θά τήν ἐπιβεβαιώσει καί ἄλλοτε ὁ Χριστός πρός τούς μαθητές του λέγοντας: «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ τά ἔργα ἃ ἐγώ ποιῶ κάκεῖνος ποιήσει καί μείζονα τούτων ποιήσει». Αὐτός, δηλαδή, πού μέ πιστεύει, πού πιστεύει ὅτι ἐγώ εἶμαι ὁ Θεός, θά κάνει ὅλα αὐτά πού κάνω καί ἀκόμη μεγαλύτερα.

Τή δύναμη αὐτή τῆς πίστεως τήν βλέπουμε εἴκοσι αἰῶνες τώρα μέσα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ἔθνους μας. Δέν ἤμασταν πολλοί ὡς ἔθνος, ἀλλά ἡ πίστη μας στόν Χριστό μᾶς βοήθησε νά μεγαλουργήσουμε καί νά ἀφήσουμε μέ αὐτήν ἴχνος ἰσχυρό στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας, τό ὁποῖο θαυμάζουν οἱ πάντες μέχρι

σήμερα.

Καί όταν οί συνθηκές μεταβλήθηκαν και βρεθήκαμε υπόδουλοι σέ έναν αλλόθρησκο δυνάστη, ή πίστη μας στόν Χριστό ήταν αυτή πού μάς βοήθησε νά διατηρήσουμε τήν έθνική μας ταυτότητα επί πεντακόσια χρόνια αλλά και νά αγωνισθοῦμε γιά τήν έλευθερία και τήν ανεξαρτησία μας.

Ή πίστη στόν Χριστό ήταν αυτή πού έκανε τούς πατέρες μας νά αποφασίσουν νά ξεσηκωθοῦν γιά νά έλευθερώσουν τή Νάουσα και τή Μακεδονία μας, χωρίς νά παρασυρθοῦν από τά προνόμια πού τούς είχεν δώσει οί Τουρκοί.

Άν και γνώριζαν τίς δυσκολίες τοῦ έγχειρήματος και τοῦ αγῶνος πού αναλάμβαναν, δέν δίστασαν, δέν φοβήθηκαν, δέν δειλίασαν, αλλά μέ πίστη στόν Χριστό θέλησαν νά ξεκινήσουν τόν αγώνα γιά τήν απελευθέρωση τοῦ αίματοβαμμένου αὐτοῦ τόπου, τῆς ήρωικῆς Ναούσης και τῆς Ήμαθίας.

Ή πίστη τῶν πατέρων μας στόν Χριστό ήταν αυτή πού τούς έκανε νά συγκεντρωθοῦν στόν παλαιό Μητροπολιτικό τοῦ μεγαλομάρτυρος αγίου Δημητρίου τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας γιά νά προσευχηθοῦν και νά ζητήσουν τή χάρη και τή βοήθεια τοῦ Χριστοῦ πρὶν νά σηκώσουν τά λάβαρα τῆς Ἐπαναστάσεως και αποδυθοῦν στόν δύσκολο αγώνα.

Αὐτή τήν πίστη καλούμεθα νά έχουμε αλλά και νά δείχνουμε και ἐμεῖς πού τιμοῦμε σήμερα στόν νέο ναό τοῦ αγίου Δημητρίου τήν έναρξη τῆς Ἐπαναστάσεως τῶν ήρωικῶν προγόνων μας γιά τήν απελευθέρωση τῆς Ναούσης, γιατί αὐτή ή πίστη εἶναι πού μάς στήριξε και μάς στηρίζει ὡς Ἔθνος μέσα στόν κυκεώνα τῶν προβλημάτων και τῶν αντιπαραθέσεων τοῦ χθές και τοῦ σήμερα. Αὐτή ή πίστη ὅμως εἶναι πού μάς στηρίζει και μάς δίδει ἐλπίδα και στήν προσωπική μας ζωή και στόν προσωπικό μας αγώνα, και ἀκόμη δίδει νόημα και σημασία στή ζωή μας. Γιατί ζωή χωρίς πίστη εἶναι ζωή ἀνερμάτιστη, χωρίς σκοπό και χωρίς περιεχόμενο, χωρίς ἐλπίδα και προσδοκία. Ἡ ζωή ὅμως μέ πίστη στόν Χριστό έχει προοπτική, αλλά έχει και τή βεβαιότητα ὅτι «πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι», και ὅτι ὅτιδήποτε και ἐάν έχει δεῖ στή ζωή του «και μείζω τούτων ὄψει».

Αὐτή τήν πίστη, τήν ἀκράδαντη στόν Χριστό, ἄς προσπαθήσουμε νά έχουμε στήν ψυχή μας γιά νά μήν τιμοῦμε τούς πατέρας μόνο μέ λόγια, αλλά γιά νά εἴμαστε μιμητές και συνεχιστές τῶν έργων και τῆς πίστεώς τους.

